

alle rejsende; det drejer sig bl.a. om etablering af elevatorer, forbedring af perronbelægninger, bedre adgangsveje og ændrede perronhøjder, der er en forudsætning for en niveaufri indstigning i tog.

I regeringens handlingsplan for handicapområdet fra februar 2003 er der rigtig mange gode hensigter og pæne ord, men måske ikke så megen konkret handling, men Kristeligt Folkeparti vil naturligvis gerne være med i en forhandling om forbedringer på dette område.

Som det allerede er nævnt, er de fleste her i dag enige i, at de handicappedes forhold skal forbedres. Så lad os sammen vise vores handicappede medborgere, at vi tager dem alvorligt, og at vi ønsker dem med som aktive medspillere i det danske samfund.

Vi har bl.a. også i arbejdsmarkedsforliget taget forskellige initiativer til at inddrage de handicappede i arbejdslivet og på arbejdsmarkedet, men hvad hjælper det, hvis de ikke kan komme frem til de arbejdspladser, der gerne vil ansætte dem, og som de gerne selv vil arbejde på, fordi bus- og togstationer på vejen dertil er komplet utilgængelige for dem? Hvis der så ikke er mennesker, der kan hjælpe dem eller køre dem, ja, så må de opgive sagen. Det synes vi i Kristeligt Folkeparti er ærgerligt.

Lad os derfor for alvor signalere til de handicappede, at de er ønskede, at vi ønsker dem på arbejdspladserne, at vi ønsker dem som aktive medspillere i det danske samfund, at vi ikke kan undvære dem, og at vi derfor vil gøre det lettere for dem at komme og være medspillere. Vi vil sætte turbo på udviklingen og på arbejdet med at rydde forhindringerne af vejen for dem.

Lad os benytte anledningen, nu vi har et europæisk handicapår, til at gøre noget ved sagen. Vi ved, at i andre både europæiske og oversøiske lande er man langt længere fremme med hensyn til tilgængelighed for handicappede, end vi er i Danmark. Lad os ikke lulle os selv ind i den vildfarelse, at vi er langt fremme eller godt med, for det er vi ikke.

Derfor er beslutningsforslag nr. B 135 et godt forslag, som Kristeligt Folkeparti støtter.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg ville gerne starte med at takke for det, jeg synes har været en meget god og brugbar debat.

Jeg synes, det er en debat, som kan gøre en lidt forstemt, men også glad. Lidt forstemt bliver jeg, fordi jeg synes, det i og for sig er forstemmende, at regeringen ikke vil stå ved de nedskæringer, den foretager. En ting er, at vi har at gøre med en regering, hvor vi ved, at alle de andre ministre danser efter finansministeren i det hellige skattestops navn. Noget andet er, at man så ikke kan stille sig op og sige: Ja, vi har prioriteret de penge, fordi vi mener, at skattestopet er det værd. Det mener vi andre jo overhovedet ikke at det er.

Der er jo skåret ned på det her område, og jeg synes ikke, det er helt fair, at man så siger, at så må vi jo bare komme til forhandlingerne om trafikinvesteringsplanen, og så må man ønske mere handicapvenlige adgangsforhold, mere trafiksikkerhed og mere alt det andet, man har sparet inden for de 1.000 mio. kr., som man vil afsætte over 10 år.

Jeg synes, man må kalde en skovl for en skovl og en spade for en spade. Der er blevet sparet på de her områder, og det kan vi ikke være bekendt.

Kl. 20.25

Når jeg alligevel er glad, så er det jo, fordi debatten har vist, at vi har fået tilsagn fra vores trafikminister om, at han vil forsøge at fremskynde registreringen af problemets omfang. Det er jeg meget glad for og vil gerne kvittere for det. Vi har også fået konstateret, at der, hvis ikke der så er vilje til at sætte handling bag den registrering, måske vil kunne findes et alternativt flertal, der måske kan få regeringen på bedre tanker.

Når jeg synes, det er værd at hive denne gruppe og dette problem ud – det lå også lidt i ministerens svar, hvorfor nu lige hive dem her ud af vores investeringsplansforhandlinger – så skyldes det selvfølgelig, at det ikke kun handler om de 50.000 handicappede, der sidder i kørestol. Det handler også om 170.000 gangbesværede ældre, en gruppe, der vil vokse støt for hvert eneste år, der går. Hvis vi endelig skal kigge på alle dem, der benytter elevatorer og andre adgangsforhold, handler det også om de ca. 120.000 barnevognsbrugere og de 4 millioner cyklister, som også gerne vil benytte kollektiv transport, kunne komme op og ned ad ramper osv.

Så det her er et problem, som angår en meget bred del af den danske befolkning, og ikke bare et spørgsmål om en lille særgruppe, men først og fremmest er det selvfølgelig de handicappede, der i forvejen er dybt ramt i deres bevægel-